

Abstract si viu, cum e posibil? Scurta prezentare a unui pictor, Vincentiu Grigorescu

[Magdalena Marculescu](#) mai 7, 2014 [Cultura](#)

11 comentarii 619 Vizualizari

Like  9

Tweet  1

Vincentiu Grigorescu este unul dintre acei pictori romani care a reusit sa se sustraga culturii socialiste, inainte de a fi picat sub jugul unei ideologii ce nu avea alt scop decat aservirea artistului si dirijarea lui catre surse de inspiratie dictate de regim. Fuga lui de marele realism socialist s-a petrecut in doua registre, unul simbolic si altul politic. In primul caz, este vorba despre optiunea artistului pentru un stil de pictura abstract, iar in al doilea caz, despre fuga lui in Italia, in 1971, exact inainte ca regimul ceausist, impregnata de inspiratii maoiste, sa devina constrangator si implacabil.



S-a nascut in 1923 la Bucuresti intr-o familie de intelectuali, iar zilele avea sa si le sfarseasca in 2012 departe de tara, asimilat de mediul artistic european, dar relativ uitat de cel romanesc. Vincentiu Grigorescu a fost o personalitate coplecitoare cu un destin romanesc: nu a scapat de razboi, a fost martorul ascensiunii postbelice a comunismului in Romania, si-a inceput activitatea in anii regimului Gheorghe Gheorghiu-Dej si a cunoscut prima etapa a regimului Ceausescu ca artist plastic in Bucuresti unde a fost recunoscut si premiat, mai ales ca grafician (a unor afise si postere, precum si al timbrelor emise cu ocazia Olimpiadei de la Melbourne, 1956). A avut expozitii personale de grafica la Bucuresti, Dsseldorf, Uppsala, New York, Linköping, Milano, Copenhaga si a fost prezent in multe alte expozitii colective internationale. In materie de pictura, participase deja, inainte de a pleca din Romania la Haga, la o expozitie in memoria lui Van Gogh, in 1968; iar in 1969, la o expozitie in Italia (Torino) si la alta in Cuba. In 1971 pleaca din tara spre Milano, si de data aceasta invitat tot de o galerie.



Din marturiile celor care l-au cunoscut, Vincentiu Grigorescu era un personaj insolit: in apartamentul de langa Biserica Albă, pe strada George Enescu, un apartament mostenit de soția sa (născută Fălcoianu, familie boierească înrudită cu Elena Văcărescu) se strângeau scriitorii și artiștii vremii. Ducea o viață boemă și era un bărbat elegant, ale cărui trei mari pasiuni par a fi fost: rugby-ul (în anii '50 a făcut parte din echipa națională de rugby a României), pictura și femeile. Generos, extrem de cultivat, de o sinceritate care i-a atras și dușmani, Vincentiu Grigorescu – care, printre altele, a jucat în *Ultima noapte a copilăriei* (filmul regizat în 1969 de Savel Stiopul) – era un star!



La plecarea din țară, nu și-a luat nicio lucrare cu el. Dar, de îndată ce s-a instalat în Italia, la Milano, și a reînceput să picteze, a avut grijă, pe de-o parte, să-și ducă mai departe experimentele abstracte (este vorba de seriile geometrizzate, monocrome, lucrate în culori acrilice, începute în perioada 1967 – 1969, care aveau să-l preocupe până în 1985 și care constituie un moment emblematic în creația sa), dar și, pe de altă parte, să-și reconstituie etapele anterioare, producând pânze în maniera celor pe care le lucrase în țară. Esențială pentru arta lui Vincențiu Grigorescu ca artist rămâne această opțiune abstractă – făcută în România, dar care l-a făcut extrem de actual în mediul artistic european, atunci când avea să ajungă în Italia – pentru “reducere figurativă și cromatică”. Formula a fost lansată de Marzia Ratti, critic de artă italian care a curatoriat mai multe expoziții ale pictorului în Italia și pe care o regăsim zilele acestea la București în calitate de curator al unei expoziții eveniment “Structure and Energy II, The Power of Abstraction”, ce reunește trei artiști abstracti români – Vincențiu Grigorescu, Romul Nuțiu și Diet Saylor – la galeria de artă contemporană 418 Gallery.

Instalarea sa definitivă în mediul artistic italian se produce în anul 1976, atunci când galeria milaneză Vismara organizează o expoziție personală vernisată de marele critic Gillo Dorfles (o altă expoziție personală a lui Vincențiu Grigorescu la Galeria Vismara va avea loc în 1980). Galerista Zita Vismara era un nume de referință la vremea respectivă în lumea artelor, fiind legată în special de promovarea abstracționismului geometric (au expus în galeria ei, printre alții, Lucio Fontana și Jean Arp). Este, de asemenea, un moment de cotitură în destinul artistic al lui Vincențiu Grigorescu: deși Zita Vismara îi propune să îl reprezinte, artistul preferă să rămână independent, evită serialitatea și presiunile exterioare impuse ritmului său propriu. Activitatea de creație din Italia i-a adus lui Vincențiu Grigorescu aprecierea unor critici renumiți: Gillo Dorfles, J. Pigéon, Angelo Dragone, Rino Crivelli, Alberto Veca.



Vincențiu Grigorescu face parte din categoria artiștilor care reușesc să reinventeze aproape totul: modul în care este abordată tema de inspirație (relația viață-moarte în cazul lui), noțiunea de culoare (nicicând nu am regăsit mai multă sugestie de lumină și culoare decât în – paradoxal! – seriile monocrome pe negru ale artistului) și ideea de suport al operei (creația lui este dependentă de materia în care lucrează și de suprafața pe care așterne culoarea). Vincențiu Grigorescu a semnat câteva sute de tablouri, aflate în prezent în colecția familiei. Câteva dintre ele, pot fi văzute la 418 Gallery în București. De asemenea, un număr important de pânze au intrat de-a lungul timpului în colecții particulare (în colecția actorului Edward G. Robinson, celebru la Hollywood în anii '40; în cea a lui William Rogers, fost secretar al SUA; a lui Frank Shakespeare, reprezentatul SUA la Vatican; precum și în pinacoteca omului de afaceri german Friedrich Thyssen, magnatul oțelului).